

jeg har til Dato ikke oplevet, at en eneste Rigsdagsmand af Højre er traadt op og uden Forbehold har erklæret, at med al Uagtelse for „Grundlovsbevarelsen“, der har været en udmærket og fortræffelig Ting — Gudbevares —, saa skal det nu være Slut med den Historie, og at, hvis det skulde gentage sig, saa vilde man finde ham blandt Modstanderne. Ikke en har sagt det. Det højeste, jeg har hørt, er, at det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) har udtalt, at i saa Tilfælde vilde han gaa sin Vej. Ja, det er altid noget. Bedre vilde det ganske vist være, om det ærede Medlem, i Stedet for at gaa, blev paa sin Plads og tog sin Part af Kampen mod Overgrebet. Men jeg skal erkende, at det er altid noget — men det er ogsaa det hele. Over for de mange letfærdige Udtalelser, som endnu stadig løbe Landet rundt, har det været derfor nødvendigt at minde om, og jeg minder derom paa nu, at der bliver ikke Fred og Tryghed iblandt os, før alt dette er endelig og uigenkaldelig strinkat. Og der bliver ikke her i Landet et konservativt Parti, som henter sin Styrke ikke fra Slagsmaal, hvilket de Herrer synes at være enige om er det, der hidtil har givet Højre røde Kinder, men fra sine politiske Tankers Livskraft, der bliver ikke et saadant Parti, før der dannes sig et fuldt Loyalt, konservativt Parti, der staar paa Forfatningens Grund med samme Ret som dets Medborgere, men ikke med større Ret. De Herrer stufte ingen, hverken sig selv eller andre, ved at lade, som om de ikke se og forstaa dette. Til min Udtalelse forleden har jeg intet at tilføje; hvad jeg har sagt, faar at staa paa egne Ben, og det vil nok blive staaende. Kun endnu dette: Det har været ganske uden for mit Ønske og Hensigt at sige noget, der kunde opfattes som personligt faarende. Hvis der imidlertid i mine Ord skulde have været en eller anden Bille, der kan have smagt lidt best, nu saa have de Herrer jo til Gengæld søgt at sige mig forfælske sure Smaating. Saa kunne vi maasse være enige om at lade det gaa lige op.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Konsejlspræsident. Den ærede Minister udtalte forleden, at bortset fra min Omtale af det socialistiske Parti her i Tinget, havde mine Udtalelser kun været en Gentagelse af det, der allerede forud var sagt af det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen). Dette er fuldstændig rigtigt. Den højtærede Minister har meget nøje opfattet Enheden i Udtalelserne fra de to tidligere Finanslovsordførere. De saa Ord, jeg her har at sige, ere derfor sagte saa vel paa

min Kollegas som paa mine egne Begne. Den højtærede Minister var saa elstværdig at sige, at det var ham en Fornøjelse at høre mig tale. Det glæder mig, at jeg er i den meget behagelige Stilling, at jeg fuldt ud kan gengælde den Kompliment. Det er altid med virkelig Interesse og Behag, at jeg følger den højtærede Ministers Foredrag, der i saa høj Grad bære den diplomatiske Kløgts Præg. Jeg beder den højtærede Minister ikke misforstaa min Mening, naar jeg minder om, at en meget stor Diplomat, som bekendt, en Gang har sagt, at det højeste Maal for Betsalenhed er at kunne holde en lang og vellykket Tale uden at sige noget som helst. Dette er paa ingen Maade Ironi; det er virkelig en meget betydelig og meget værdifuld Kunst. Den ærede Minister har i vellykkede og træffende Ord givet os en Række Meddelelser om Ting, som vi allesammen vidste i Forvejen. Der var kun en Ting, vi ikke vidste og gerne vilde vide, og det er ogsaa det eneste, vi fremdeles ikke have faaet noget at vide om. Jeg skal tillade mig kortelig at gennemgaa Punkt for Punkt den højtærede Ministers Udtalelser om Forfatnings- om Grundlovsagen. Ministeren siger saaledes, at han i Sjør har udtalt, at han vilde være „villig til at deltage i et Forsøg paa at finde en Løsning af denne Sag“. Ja, det vidste vi. Han vedbliver, at han i det paagældende Udvalg har maattet udtale, at „Regeringen ikke kunde gaa med til nogen af de foreslaede Ordninger“, men at han fra sin Side ikke vilde komme med noget andet Forslag, særlig da han ikke ansaa Tidspunktet for belesligt. Og saa dette vidste vi. Dernæst vedbliver den ærede Minister, at han ikke er ansvarshavende Redaktør af Berlingske Tidende. Og saa det var os bekendt. Det var os endogaa i den Grad bekendt, at vi paa Forhaand vidste, at det netop var det, der vilde blive sagt. Den højtærede Minister udtaler dernæst, at det er hans personlige Mening — at ved Forliget er „Muligheden af en provisorisk Finanslovs ikke udelukket“. Ja, ogsaa det vidste vi; vi vidste det saa godt, at vi lige siden 1894 aldrig ere bleven trætte af at gentage det. Det er os derfor, om ikke nogen Beroligelse, saa dog en Besparelse, at det nu ogsaa fra en af Forligets mest fremragende Ophavsmand udtrykkelig udtales; det vil spare os en Del Tid og Ulejlighed, at vi ikke længere behøve at bevise dette. Men, fortsætter den højtærede Minister fremdeles; „man er bleven enig om, at vi saavidt muligt skulde undgaa igen at komme ind i saadanne Forhold“, og, hedder det, „med god Vilje er det min bestemte Overbevisning, at det kan naas.“ Ja,